

Ἐσπευδε δ' ἐντοσούτῳ ἡ Κυβέρνησις νὰ διαβιβάσῃ καὶ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τῆς χριστιανισμένης ἐπίσημον τὴν χαρμόσυνον ἀγγελίαν τῆς νίκης, καὶ τὴν διὰ θανάτου, ἢ δι' ἐξορίας καταστροφὴν τῶν ἀνταρτῶν. Συνεχάρησαν αὐτῇ ἅπαντες οἱ πολιτάρχαι καὶ βασιλεῖς ἀντεπιστάλλοντες φράσεις τιμητηρίους, καὶ, κατὰ τὸ τότε ἔθος, ὑπερόγκους ἐπαίνους. Ὁ Κάρολος Δ', αὐτοκράτωρ καὶ Βοημίας Ῥήξ, ὁ Λουδοβίκος Οὐγγρίας, ἡ Ἰωάννα, βασίλισσα Ἱεροσολύμων καὶ Σικελίας, ὁ ψωμοζήτης ἐκεῖνος Ῥοβέρτος, Ἰμπεράτωρ Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλφίας δὲ καὶ Ταράντου Πρίγκιψ, ὁ Οὐρβανὸς Ἐπίσκοπος, Δούλος τῶν Δούλων τοῦ Θεοῦ, συνερίσθησαν ἀλλήλοις τὶς πλείονας ν' ἀποπέμψῃ πρὸς τὸν Ἰψιστον δοξολογίας διὰ τὸν θρίαμβόν τῶν Ἑνετῶν καὶ τὴν ἐξολοθρευσιν τῶν ἀποστατῶν.

Τάχα ὁ λεγόμενος γραμματεὺς καὶ διερμηνεὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ἀλάλθαστος καὶ ἀναμάρτητος Πάπας, τάχα πέποιθεν, ὅτι καταβληθείσης τοιοῦτατρόπως τῆς ἀποστασίας, στρεωθεΐσης οὕτω τῆς τυραννίδος ἐν Κρήτῃ, (*validum fundamentum positum*, ὡς ἐκφράζεται, μακκρίζων τὰ τρόπαια τῶν Ἑνετῶν), οὐδέποτε πλέον ἡ δεσποτεία τῆς Δημοκρατίας ἤθελεν ἐν ἐκείνῃ τῇ νήσῳ διαταραχθῆ;

Τὴν πεποιθήσιν του ταύτην, (ἂν συνέλαβεν εὐλικρινῶς ταιαύτην πεποίθησιν), θέλουσι ἑκσανίσσει τὰ ἐκτεθησόμενα εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον (1).

ΣΠ. ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ.

Ο ΥΠΟΧΟΝΔΡΙΑΚΟΣ.

— 000 —

Διήγημα ἱστορικόν.

(Συνέχ. καὶ τέλος. "Ἰδε φυλλάδ. 213.)

— ὦ ἰατρέ μου! πῶς νὰ σὲ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου; Αὐτὴ σου ἡ ὑπηρεσία δὲν ἔχει ἀμοιβήν. Καὶ τρεῖς χιλιάδας δραχμαὶ εἶμαι εὐχарιστημένος νὰ ἐξοδεύσω, φθάνει μόνον νὰ ἰατρευθῶ.

— Ἄν καὶ εἶμαι σχεδὸν βέβαιος περὶ τῆς θεραπείας σου, δὲν θέλω ὁμῶς νὰ σὲ δώσω ἐλπίδας. Μάθε λοιπὸν ὅτι ἐάν δὲν ἐκτελέσῃς κατὰ γράμμα τὰς παραγγελίας μου, εἶναι πολλὰ πιθανόν ν' ἀποτόχῃς. Διὰ νὰ ἐνεργήσῃ καλῆτερά τὸ ἱατρικόν, ἰδοὺ τί πρέπει νὰ κάμῃς: νὰ μείνῃς ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν εἰς τὴν κλίνην, καὶ νὰ κλείσῃς καλὰ καλὰ τὰ παράθυρα καὶ τὰ παραπετάσματα. Μὲ τὸ ὑπόσχου;

— Ἐννοεῖται. Τὸ δὲ ἱατρικόν; εἰπέ με το.

— Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον: πιθανὸν μάλιστα νὰ βλάψῃ ἐάν σὲ τὸ εἰπῶ.

— Θὰ πονέσω πολὺ; Καὶ ὁμῶς τί νὰ γείνη; προτιμῶ τὸ θάνατον παρὰ ζῶην με στραβὸν κεφαλή.

— Μὴν φοβεῖσαι: ὑπομονὴ μόνον καὶ ὑπακοή.

— Τὸ δὲ ἱατρικόν; . . .

— Ὅταν ἰατρευθῇς σὲ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι θὰ σὲ τὸ εἰπῶ.

— Θὰ εἶναι ἐσωτερικόν, ἢ ἐξωτερικόν;

— Καὶ τὰ δύο: τὸ μὲν ἐσωτερικόν εἶναι προ-
παρασκευαστικόν, τὸ δὲ ἐξωτερικόν, ἀποτελεσμα-
τικόν.

Καλὸν δὲ νὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώστης ὅτι τὸ ἱατρικόν τοῦτο δὲν ἦταν οὔτε ἐπικίνδυνον οὔτε δύσκολον: τρία καταπότια ἐξ ἀλεύρου τὴν ὥραν, κατὰ-
πλασμα εἰς τὸν λαμὸν ἐξ ἀπλοῦ ἄρτου, καὶ ὀλίγον
λαύδανον ὡς πραῦντικόν, ἰδοὺ ὅλος ὁ τρόπος τῆς
θεραπείας, τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυψα τὴν ἡμέραν ἐκεῖ-
νην. Τοιαύτη λαμπρὰ ἀνακάλυψις δὲν ἔγινε βε-
βαίως ποτέ. Ὅτε δὲ μὲ ἤρώτα καὶ μ' ἐξανηρώτα,
ἐγενόμην σοβαρώτερος, ἔβηχα, ἀπεκρινόμην μὲ μι-
σολογία, ἢ συνεζήτησιν ἐν ἐκτάσει. Κατέπειθα δὲ
πάντοτε τὸν ἄρρωστόν μου ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐ-
πανήρχετο ἡ κεφαλὴ του. Εἶχον σχεδὸν τὴν βε-
βαιότητα ὅτι τὰ καταπότια, τὸ κατὰπλάσμα καὶ
τὸ λαύδανον θὰ ἐπανήρουν θαυμασίως εἰς τὴν φαν-
τασίαν του. Ὑπεσχέθην δὲ νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπιού-
σαν. Ὅτε ὁμῶς ἀνεχώρητα τόσῳ πολὺ ἐγέλων καθ'
ὁδόν, ὥστε ἐφαινόμην ὡς τρελός. Κυρία τις τὴν
ὁποίαν ἐγνώριζα ἰδαῦσά με, διέδωκεν ὅτι ἐπεριγέ-
λων τοὺς ἀθηνεῖς μου.

Ἀπόκειται εἰς τοὺς φιλοσόφους νὰ ἐξηγήσωσιν,
ἂν δύνανται, τὴν ἀπίστευτον αὐτὴν φαντασιοκο-
πίαν: εἰς αὐτοὺς μένει νὰ εἰπῶσι πῶς ὁ ἄνθρωπος
παραλογίζεται τόσῳ λογικῶς, καλεῖ ἱατρὸν χάριν
ἀθηνείας τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει, δὲν βλέπει ὅτι εἶ-
ναι καταφθνές, ἀπιστεῖ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς αἰθεήσεις
του, καὶ πιστεύει ὅτι ἡ κεφαλὴ του εἶναι δεξιὰ ἐνῷ
εὐρίσκεται ἀριστερά. Ὁ στραβολαίμης φίλος μου εἶ-
χεν ἀκερκίαν τὴν ὀρχαίν του, καὶ ἦτο εὐρωστός
καὶ ἀκμαῖος: ἡ δὲ ὑποχονδρία του δι' ἐνός μόνου
τρόπου ἐπανερύτο, διὰ τοῦ παραλογισμοῦ.

Τὴν ἐπιούσαν περὶ τὴν ἐνδεκάτην, ἤλθον καὶ πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν του: πρῶτον δὲ ἀπῆντησα τὸν
μαῦρον: οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ἀπὸ ἱλαρότητα,
καὶ τὸ στόμα του ἦτον ἑταιμον νὰ κηγχάσῃ. Ἐ-
νόησα λοιπὸν ὅτι πάντες οἱ πλησιάζοντες αὐτὸν ἐ-
πασχον ὅτι καὶ ἐγώ, καὶ ὅτι ὁ ταλαίπωρος Γεώργιος
δὲν ἀντέτεχεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ γελάσῃ.

— Ἄ! Ἄ! Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ μαῦρος, προσπαθῶν
νὰ μὴ γελάσῃ δυνατὰ, ἀλλὰ μὴ κατορθόνων αὐτό:
ἀφέντη δικάμου . . . ἀπάνου . . . κάτου . . . κεφαλὴ
δεξιὰ . . . ῥούχα ἀνάποδα . . . ἀλλόκοτο . . . κλ-
λόκοτο!

Καὶ ταῦτα λέγων ἔστρεψε πολλαχῶς τὰς ἄκρας
τοῦ ἐνδύκατός του, τὸ ἐκόμενον με ὁμήν, ἀλλὰ
δὲν κατώρθωνε νὰ μ' ἐξηγήσῃ τὴν ἰδέαν του. Ἐλ-
θὼν δὲ εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Νικοδήμου, εἶδον θέαμα
ἀλλοθὺς κωμικώτατον.

Εἶχον φέρει τὸ πρόγευμα καὶ ἀποθέσει αὐτὸ εἰς

(1) Τὸ ἀποκασμα ἐκ τῆς ἀνεκδότου συγγραφῆς « Πέδη τῆς
Κρήτης ἐπὶ Ἑνετῶν » λέγει ἐνταῦθα.

στράπεζαν παρά τὴν ἐστίαν· εἰς δὲ τῶν φίλων αὐτοῦ, ὀνομαστὸς νομοδιδάσκαλος, ἐκάθητο παρ' αὐτὴν, κατέναντι τῆς εἰσόδου, ἐνῶ τοῦ ὑποχονδριακοῦ ἡ ῥάχις ἦτο ἐστραμμένη πρὸς τὴν θύραν αὐτήν. Ἀντὶ νὰ ἐνδύθῃ κατὰ τὸ σῶμα οὗτος ὁ Νικόδημος, ἐπενόησεν ἄλλον τρόπον πάντῃ συμφωνῶν μετὰ τὴν νέαν κατὰστασιν τῆς κεφαλῆς του. Βρακίον, ἐσωκάρδιον, κάλτας, ἐπενδύτην, καὶ αὐτὸν τὸν λαιμοδέτην, ὅλα τὰ ἐφόρει στραβά. Τὰ κομβία τοῦ ἐνδύματός του ἦσαν εἰς τὴν ῥάχιν του, καὶ ὁ κόμβος τοῦ λαιμοδέτου, κομψῶς δεδεμένος, ἔκειτο κατὰ μέσον τοῦ αὐχένος του. Ὅθεν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἡ μεταμόρφωσις ἦτο θαυμασία· τὰ τέσσαρα ὀπίσθια κομβία καὶ αἱ δύο ὀπίσθια ἄκραι τοῦ ἐπενδύτου ἐφαίνοντο ἔμπροσθεν, τὸ βρακίον ἐφύσκονεν εἰς τὰ γόνατά του, καὶ τοῦ ὑποκαμίσου αἱ πτυχαὶ ἐστόλιζον τὸ ῥαχοκόκαλόν του.

Ὁ προσκληθεὶς ἵνα προγευθῇ μετὰ τοῦ Νικοδήμου εἶχε προσηλωμένα τὰ βλέμματα εἰς τὴν ἐστίαν, φοβούμενος μὴ ἴδῃ τὸν ἀσθενῆ καὶ διαρρήχθῃ γέλων. Ὅτε δὲ ἐπληθίσασα σοβαρὸς καὶ σιωπηλὸς, ἐσηκώθησαν καὶ οἱ δύο διὰ νὰ μεῖν ὑποδεχθῶσιν· ἡ βαθυτάτη λύπη τοῦ οἰκοδεσπότου, ἡ ἀλλόκοτος ἐνδυμασία του, ὁ ἀγὼν τὸν ὅποιον ὁ φίλος του καὶ ἐγὼ κτεθεάλλομεν διὰ νὰ μὴ γελάσωμεν συνεκρότουν περιεργατάτην σιωπὴν. Ἀλλὰ γνωστὸν πόσον ὁ γέλως εἶναι κολλητικὸς. Ἐπιθυμῶν νὰ τὸν διασκεδάσω ἀνεστέναζα· ἀλλ' ἐνθὺς διπλῇ ἐκρηγνύοντι καγχαῶν, πρὸ πολλοῦ σιγαζομένων ἀντήχησαν, ἐκρηγνύοντι τρομερὰ καὶ ἀκατάσχετος. Εἰς μάτην ἔδωκα τὸ κατωτέρω χεῖλός μου, καὶ ἐπροσπάθουν νὰ πρᾶυνθῶ· οἱ καγχαῶν τοῦ ξένου συνεδαύλιζον τοὺς ἰδικούς μου. Ὁ ταλαίπωρος ὑποχονδριακὸς ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τρία λεπτά τῆς ὥρας· ἀλλὰ τέλος σηκωθείς·

— Τί σημαίνουν αὐτά; ἀνέκραξε· τί εἶναι αὐτὴ ἡ ἀλλόκοτος διαγωγή;

Κυριευόμενος ἀδικοκόπως ἀπὸ ἄσβεστον γέλωτα δὲν ἀπεκρίθη· ἐδακτυλοδείκνυσεν μόνον τὴν ἐνδυμασίαν του· ἀλλ' ἡ ἀπολογία μου αὐτὴ δὲν τὸν εὐχαρίστησεν. Ἐθύμωσεν εἰς ἄκρον, καὶ κτυπήσας μετὰ τὸν πόδα τὴν γῆν ἐσήμανεν. Αἱ ὕδρεις τὰς ὁποίας ἐξεσπενδόνιζεν ἐναντίον μας ἐξηκολούθησαν ἀδιάκοτοι, ὅπως ἐξηκολούθει καὶ ὁ βρασμός τοῦ γελωτός μας. Ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ μαῦρος·

— Γιώργη, εἶπε μα νόμος, ἐδήγησε τοὺς κυρίους τούτους εἰς τὴν θύραν· μὴ περιμένῃς νὰ τοὺς διώξω. . .

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Γεώργιος ἤσυχσε νὰ γελά σφοδρότερον ἡμῶν, ὁ Νικόδημος ἠθέλησε νὰ τὸν δεῖρῃ· ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς ἐνδυμασίας του τὸν ἐμπόδισε. Τέλος πάντων ἐκάθησamen, διότι καὶ αἱ ἐνθερμότεραι συγκινήσεις καταπραΰνονται ἐξεντλούμεναι ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς· ὁλόκληρον τὸ σῶμά μου ἔτρεμε, καὶ τὰ νεῦρά μου ἐκλονοῦντο.

— Ἐμπειρότατοι ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ ὑποχονδριακός, εἰσθε σεῖς οἱ ἱατροί.

— Τί σὰς ἐκτάκμεν, φίλε μου; ἡρώτησα.

— Τὸ κατάπλασμα καὶ τὰ καταπότια σου δὲν μεῖναι τίποτε· ἀγυρταῖα. Μὲ ἤρχετο ὁρῆσις νὰ βιάσω τὴν Γεώργην νὰ τὰ φάγῃ, διότι ἐξεκαρδίετο ὅταν μετὰ τὰ ἐδίδεν ἀπὸ τὰ γέλωτα. Ἡ ἱατρικὴ εἶναι ἀπλὴ ἀγυρταῖα, καὶ οἱ ἱατροὶ ἀγύρται· πρὸ πάντων ὅμως ἐγὼ εἶμαι μωρὸς ἐμπιστευόμενος εἰς αὐτούς.

Εἶπε καὶ κατακυριεύθη ἀπὸ μελαγχολίαν.

— Πῶς νὰ κάμω; ἀνέκραξεν αἰφνίς. Κατεστάνην περίεργον ἀλλὰ καὶ λυπερὸν φυσιολογικὸν καὶ παθολογικὸν πρόβλημα. Ἐπειδὴ ἡ κεφαλὴ μου εὐρίσκεται, ὅπως τὴν βλέπετε, στραβά, αἰωνίως τὰ φαινόμενα θὰ με ἀπατοῦν· ἡ θέλησίς μου θὰ παλαίη μετὰ τὰς πράξεις μου· διότι ἐνῶ θὰ θέλω νὰ προχωρήσω, θὰ ὀπισθοδρομῶ. Τετέλεσται, φίλε μου! Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ μου θὰ εἶναι αἰωνία ὀπισθοδρομῆσις! Ἐάν ἡ κεφαλὴ μου θέλῃ νὰ ὑπάγῃ ἔμπρῳς, τὰ ποδάρια μου θὰ με φέρουν ὀπίσω· ἡ μία κίνησις θὰ οὐδετερώσῃ τὴν ἄλλην, καὶ οὕτω θὰ πάσχω ὅ,τι αἱ πάπαι καὶ οἱ γάλλοι ὅταν κόπτουν τὴν μίαν τῶν πτερόγων των· θὰ περιστρέφωμαι αἰωνίως. Αἰσθῆκατα, ἀντιλήψεις, ὅλα μὲν θὰ συγχέωνται. Ποῦ λοιπὸν εἶμαι; Τί θὰ γείνω; Αἱ ἐμεῖ φαίνεται εἶπεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου.»

— Καὶ ὅμως, εἶπα γέλων, ἡ ἀσθενεία σου δὲν ὀλαγοστεύει τὴν πολυμάθειάν σου.

— Πῶς, ἐπανελάβε, πῶς θὰ ἐκτελῶνται αἱ συνήθειαι ὑπηρεσίαι τοῦ σώματός μου; Πῶς τὰ ὄργανα τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τὰ ὄργανα τῆς χωνεύσεως θὰ ὑποφέρουν τὴν παράδοξον αὐτὴν ἀνατροπὴν ὅλων μου τῶν δυνάμεων; Εἶμαι λοιπὸν ἑκτρωμα ἐνσαρκωμένον, ψεύθος ζῶν, τέρας τὸ ὅποιον θὰ βάλουν μετὰ θάνατον εἰς τὸ οἰνόπνευμα διὰ νὰ τὸ βλέπουν οἱ τυχόντες;

Εἰς δὲ ἐθαύμαζον βλέπων τόσον πνεῦμα καὶ τόσην παραφροσύνην ἐν ταυτῷ, βλέπων ἄνθρωπον ἐπὶ τοσοῦτον πεπωρωμένον, ἐξάγοντα συμπεράσματα τόσῳ ἀκριβοῦς ἐκ προφανῶν παραλογισμῶν. Βαλὼν τὸν δακτυλὸν εἰς τὴν ῥίνα καὶ τὴν χεῖρα εἰς τὴν κοιλίαν του, τὸν ὑπεχρέωσα νὰ σταθῇ ὀρθὸς καὶ τὸν ἡρώτησα·

— Τὰ χεῖρά μου εἶναι κατὰ κάθετον τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου;

— Μαλιστα.

— Τὸ ἐν δὲν εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ τὸ ἄλλο ἐπάνω εἰς τὴν μύτιν σοι;

— Μαλιστα.

— Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ μύτις σου εἶναι εἰς τὴν μέσσην τοῦ προσώπου σου, εἶναι φανερόν ὅτι. . .

— Ἄσες με, μὴ με σκοτίζεις πλέον. Πρὸ μιᾶς ὥρας με βιάζεις νὰ κρατῶ τὴν κεφαλὴν μου γυρισμένην εἰς τὴν ῥάχιν μου, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ με περιγελᾷς. Δὲν με λυπεῖσαι;

Καὶ ἔπεσαν εἰς τὸ θρανίον του ὡς κεκοπιηκὸς καὶ καταβεβλημένος ὑπὸ δεινῶν ἀγώνων. Προσῆλθε τοὺς ὀρθαλμούς του εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεκάγχασεν οὕτω πως, ὥστε ἐνόμισα ὅτι ἀνέλαβε τὸ λογικόν του.

— Τί γελᾷς; τὸν ἠρώτησα.

— Μὲ ἦλθε μία ιδέα. Ἐάν κάμω ποτὲ κακούργημα ἄξιον ἀγχόνης, πῶς θὰ μὲ κρεμάσουν; Τί ὠραῖον θέαμα! πῶς θὰ γελᾷ τὸ σκυλλόγιον! Ὁ δῆμιος δὲν θὰ ἔχη τὴν γενναϊότητα νὰ ἐκτελέσῃ τὸ χρέος του. Φαντασθῆτε πλὴν τούτου ἂν ἐπρόκειτο νὰ μὲ μαστιγώσουν ἢ ἐπιθεώρησις τῆς ποινῆς δὲν θὰ μὲ ἦτον δύσκολος. . . Ἐ! τί λέγετε; ἢ ἔάν ἐκαθήμην εἰς ἄλογον, τί εὐμορφος θὰ ἐραϊνόμην; ἢ ἔάν μὲ ἤρχετο ὄρεξις νὰ ἐρωτευθῶ. . .

— Ὅλον τὸ κακὸν μέρος τῶν πραγμάτων βλέπεις, εἶπον ὑπολαβόν.

— Καὶ πῶς διαφορετικά; ἔχω καὶ καλόν;

Καὶ ἐξηκολούθει γελῶν μεθ' ἡμῶν λαβὼν δὲ μετ' ὀλίγον ἀνάγκην τοῦ μανδουλίου του, ἔφερε μηχανικῶς τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος, ὅπου συνείθιζε νὰ τὸ βάλλῃ ἄλλοτε. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εὗρε τὴν θέσιν ἠπόρησε καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τὸ ὅποιον, διὰ τὸν νέον τρόπον τῆς ἐνδυμασίας, εὕρισκετο εἰς τὰ γόνατά του.

— Ἡ ἐξις, εἶπεν, εἶναι τόσον δυνατὴ καὶ ὁμως θὰ τὴν νικήσω.

Ὅτε ἐσηκώθην μ' ἔτεινε τὴν δεξιάν, καὶ ἂν καὶ ἐδυσκολεύετο νὰ περιπατήσῃ ὅπως ἦτον ἐνδεδωμένος, μὲ συνώδευσεν ὁμως μέχρι τῆς θύρας.

— Καλὰ ὑπάγεις, εἶπα ἂν καὶ εἶσαι βικημένος νὰ περιπατῇς ὡς κάθουρας, ἔχεις ὁμως, βλέπω, πολλὴν εὐκολίαν.

Αὐτὸς δὲ σκεφθεὶς ὀλίγον ἀπεκρίθη περίλυπος.

— Νὰ ἤξευρες πόσῃν δυσκολίαν δοκιμάζω! καὶ ὁμως πρέπει νὰ συνειθίσω.

Ἐνα μῆνα διήρκεσεν ἡ μονομανία αὐτή, χωρὶς νὰ ὠφελήσωσιν οὔτε τὰ ἱατρικὰ οὔτε αἱ συμβουλαί μου. Τὸν διώρισα λουτρά, ψυχρολουσίαν, καπνίσματα, ὅλα ὁμως ἀπέτυχον ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἔπεσε κατὰ τύχην εἰς τὰς χεῖράς μου ἀρχαῖον βιβλίον ἱατρικῆς, οὗτινος ὁ συγγραφεὺς διηγεῖτο τὴν θεραπείαν ἀσθενῶς παραδόξου ὅσον καὶ ὁ φίλος μου Νικόδημος. Ὁ ἀσθενὴς ἐκεῖνος ἦτο βασιλεὺς πιστεύων ὅτι ἡ μύτις του εἶχε γενεὶ ὀγκωδεστέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ σώματός του, καὶ ὅτι ἐθεράπευσε τὴν φαντασιοκοπίαν αὐτοῦ διὰ σφοδροῦ τινος κλόνου. Τοῦτο ἀναγνούς ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ μετέλθω τὸ αὐτὸ σύστημα, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ὀξύ, καὶ νὰ ὑποβάλω τὸν ἄρρωστόν μου εἰς ἤλεκτρικὴν προσβολήν. Μετὰ πολλὰς δὲ συζητήσεις τὸν κατέπεισα ὅτι, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ κεφαλὴ του εἰς τὴν φυσικὴν τῆς θέσιν, μόνη θεραπεία ὑπῆρχεν ἡ διὰ τῆς ἤλεκτρικῆς μηχανῆς.

Ἰδοὺ δὲ τί ἐπραΰα.

Φαντάσθητε τὴν αἰθουσαν τοῦ Νικόδημου φωτισμένην ἀμυδρῶς ὑπὸ δύο κεριῶν, τὸν μαῦρον, ἐντρομόν ἕνεκα τῶν προετοιμασιῶν, βοηθοῦντά με εἰς τακτοποιήσιν τῆς μηχανῆς, ἕνα χειροῦργον, φίλον μου, κατὰγινόμενον μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν παρασκευὴν αὐτῆς, καὶ τὸν ἀσθενὴ ἐξηπλωμένον ἐπὶ μικροῦ θρανίου, καὶ περίφοδον στρέφοντα τὸ βλέμμα πρὸς τὸν κρυστάλλινον τροχὸν καὶ τὰ παραρτήματά του. Κα-

τωρθώσαμεν δὲ μετὰ πολλοῦ κόπου νὰ δέσωμεν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του, εἰπόντες ὅτι ἦτο τοῦτο ἀναπόφευκτον διὰ νὰ προλάβωμεν πάσαν κίνησιν, εἰ καὶ ἀκουσίαν, καὶ νὰ προεξασφαλίσωμεν τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἱατρικοῦ. Ὁ Γεώργιος, ὅστις μᾶς ἐδίδεκεν ὑπομειδιώντας, ἤρχισε νὰ γελᾷ ἡμεῖς δὲ, φοβούμενοι μὴ ἀνατρέψῃ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου, τὸν ἀπεπέμφαμεν.

Ἰδοὺ ἡ μηχανὴ ἐτοίμη· σπινθηροβολεῖ, κροτεῖ καὶ ἐκρήγνυται ὁ Νικόδημος προσβληθεὶς, ἀναπηδᾷ, καὶ δὲν μὲ δίδει καιρὸν νὰ καταφέρω εἰς τὸν λαιμόν του τὸν βίαιον κλόνον, ὅστις θὰ ἐθεράπευε τὴν πάσχουσαν φαντασίαν του· ἀφοῦ δὲ ἐψηλαφίσθῃ με τὰς χεῖράς του ἐξηπλώθη ἐκ νέου εἰπών.

— Κάτι τι ἐξεκόλλησε· μὲ φαίνεται ὅτι εἶμαι καλῆτερα.

— Θάρρος, καὶ μὴ κινεῖται.

Παρεσκευάσαμεν καὶ αὐθις τὴν μηχανήν, καὶ ἐδέσαμεν στερεότερα τὰς χεῖρας τοῦ πάσχοντος· ἡ ἄκρα τοῦ σωλῆνος ἐπληρώετο εἰς τὸν λαιμόν του.

Ἰδοὺ ὁ σπινθὴρ ὁ συνάδελφός μου κτυπᾷ δυνατὰ τὸν τράχηλον τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ ἐγὼ στρεφογυρίζω τὴν κεφαλὴν του οὕτω πως, ὥστε ἠσθάνθῃ ἱκανὸν πόνον.

— Δόξα σοι ὁ θεός! ἀνεκράξαμεν καὶ οἱ δύο χειροῦργοι.

— Ἐτελείωσεν; ἐψιθύρισεν ὁ Νικόδημος.

— Ἡ θεραπεία ἐγίνεν ἐντελεστάτη.

— Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν! γρήγορα καθρέπτην. Καὶ κατοπτριθεὶς.

— Τί εὐτυχία! ἀνεφώνησε, φίλοι μου.

Ἐβεινε δύο ἡμέρας εἰς τὴν κλίναν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐσηκώθη κατὰ πάντα ὕγιης.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

ΜΕΘΟΔΙΟΣ Ο ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ (α).

—οοο—

Ἡ παρτιθεμένη περιπαθὴς καὶ ἀφελὴς ἐπιστολὴ τοῦ αἰοδίου τούτου ἱερομονάχου, ἀρίστου μαθηματικοῦ, φιλοσόφου, καὶ θεολόγου (β) διαπρέποντος μεταξὺ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ κατὰ τὴν Ἑπειρὸν, Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν πεπαιδευμένων, συναδευομένη μετὰ τῆς ἱκετηρίου ἐκθέσεως (γ)

(α) Ἡ βιογραφία αὕτη ἐκδίδεται ὡς ἀπόσπασμα ἡμετέρου ἀνεκδότου πονήματος, ἐπιγραφομένου «Βιογραφικὴ συλλογὴ, ἡ κατὰλογος Ἑλλήνων σοφῶν καὶ λογίων, ἀρχαίων τε καὶ Ἑπειρωτῶν, Θεσσαλῶν καὶ Μακεδόνων, κατὰ τὴν Ιϛ' ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰώνου· τακτηρίδα, μεθ' ὧν ὑπὲρ τοῦ πενήτηκοντα ἐπιφαίνονται ὅπως σχεδὸν ἄγνωστοι καὶ ἀμνημόνιστοι διελθόντες, κτλ.»

(β) Περὶ τῶν ὑψηλῶν μαθηματικῶν γνῶσεων, τῆς τε φιλοσοφικῆς καὶ θεολογικῆς αὐτοῦ μαθήσεως, ἀρκούντως ἐξηγεῖται ὁ σοφὸς αὐτοῦ μαθητὴς Μπολάνος ὁ Πασιλίπουλος (ἰδὲ Μαθηματικὴ ὁδός, τόμ. Α' σελ. XII).

(γ) ἰδὲ τὴν ἡμετέραν χρονογραφίαν, τόμ. Β' σελ. 277.